ЄДИНА КРАЇНА!

Народна армія

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

СУБОТА, 14 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №28 (5363)

НА ЧАСІ

ВІЙСЬКО НА МАРШІ РЕФОРМ

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак найголовнішими планами на майбутнє вважає завершення роботи з переходу на нові стандарти бойової готовності та підготовки військ, покращення матеріально-технічного забезпечення та оснащення Збройних Сил України.

Фото з архіву «НА»

СТОР. 2

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ РЕФОРМУВАННЯ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ ТА ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ЯК ОРГАНІВ ВІЙСЬКОВОГО УПРАВЛІННЯ: ВЖЕ УСУНУТО ДУБЛЮВАННЯ ФУНКЦІЙ МІНІСТЕРСТВОМ ОБОРОНИ ТА ГЕНЕРАЛЬНИМ ШТАБОМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ВДОСКОНАЛЕНА ВЗАЄМОДІЯ СТРУКТУРНИХ ПІДРОЗДІЛІВ, СПРОЩЕНА ПРОЦЕДУРА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

СВОЄЧАСНЕ ПРИЙНЯТТЯ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ ДЕРЖАВНОГО ОБОРОННОГО ЗАМОВЛЕННЯ ДОЗВОЛИЛО СПЛАНУВАТИ ЗАКУПІВЛЮ ТА РЕМОНТ І МОДЕРНІЗАЦІЮ 12459 ОДИНИЦЬ ОЗБРОЄННЯ У 2015 РОЦІ

ЗАПРОВАДЖЕНО ЕКСТЕРИТОРІАЛЬНИЙ, ЗМІШАНИЙ ПРИНЦИП КОМПЛЕКТУВАННЯ ОСОБОВИМ СКЛАДОМ, СТВОРЕНО ЧОТИРИ ОПЕРАТИВНІ КОМАНДУВАННЯ ТА СИЛИ СПЕЦІАЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ, НАРОЩЕНО УГРУПОВАННЯ ВІЙСЬК ШЛЯХОМ РОЗГОРТАННЯ ДОДАТКОВО 10 БРИГАД ТА 1 ПОЛКУ, ВПРОВАДЖЕНО НОВІ СТАНДАРТИ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК І ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ НА ВСІХ РІВНЯХ ВІЙСЬКОВОГО УПРАВЛІННЯ З УРАХУВАННЯМ ДОСВІДУ АТО

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЗАТВЕРДЖЕНО ПОЛОЖЕННЯ ПРО ВОЄННИЙ КАБІНЕТ

Президент Петро Порошенко підписав указ, яким увів у дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 лютого 2015 року «Про додаткові заходи щодо зміцнення національної безпеки України». Зокрема, документом затверджено Положення про Воєнний кабінет РНБО, повідомляє прес-служба глави держави.

Згідно з Положенням, Воєнний кабінет РНБО є робочим органом Ради національної безпеки і оборони в особливий період, основними завданнями якого є обговорення пропозицій щодо застосування сил і засобів структур сектору безпеки і оборони України для відбиття збройної агресії проти України; визначення потреб в особовому складі, озброєнні, військовій техніці, матеріально-технічних, енергетичних, фінансових, інформаційних та інших ресурсах, а також потреб у військовій допомозі Україні від іноземних держав і міжнародних організацій; переведення національної економіки для функціонування в умовах особливого періоду та прийняття рішень про загальну або часткову мобілізацію, демобілізацію.

Головою Воєнного кабінету є Президент, секретарем — за посадою Секретар РНБО. До його складу також входять Прем'єр-міністр, міністри внутрішніх справ, закордонних справ та оборони, голова Служби безпеки України, начальник Генерального штабу Збройних Сил, голова Державної прикордонної служби, командувач Національної гвардії, очільник Адміністрації Президента, а також за згодою — Голова Верховної Ради.

Крім того, рішенням РНБО схвалено законопроект про зміни до Закону «Про правовий режим воєнного стану» та запропоновано Президентові внести його на розгляд Верховної Ради як невідкладний.

Також Кабінету Міністрів доручено невідкладно розробити комплекс заходів щодо відновлення функціонування захисних споруд цивільного захисту та їхнього доукомплектування і внести на розгляд парламенту зміни до державного бюджету на 2015 рік, передбачивши додаткові видатки на фінансування зазначених заходів. Уряд має затвердити типові положення про функціональну і територіальну підсистеми єдиної державної системи цивільного захисту, а також положення про порядок організації оповіщення про загрозу або виникнення надзвичайних ситуацій та організації зв'язку у сфері цивільного захисту.

Крім того, Міністерству оборони доручено невідкладно підготувати законопроект щодо забезпечення прав військовослужбовців на перенесення невикористаних протягом особливого періоду щорічних відпусток на інший період або одержання компенсації, а також забезпечити проведення практичних занять для військових щодо надання домедичної допомоги відповідно до стандартів НАТО.

Народна АРМІЯ

14 березня 2015 року

АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

ПАРАЛЕЛЬНО З ВИКОНАННЯМ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ, УКРАЇНА НАРОЩУЄ ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ

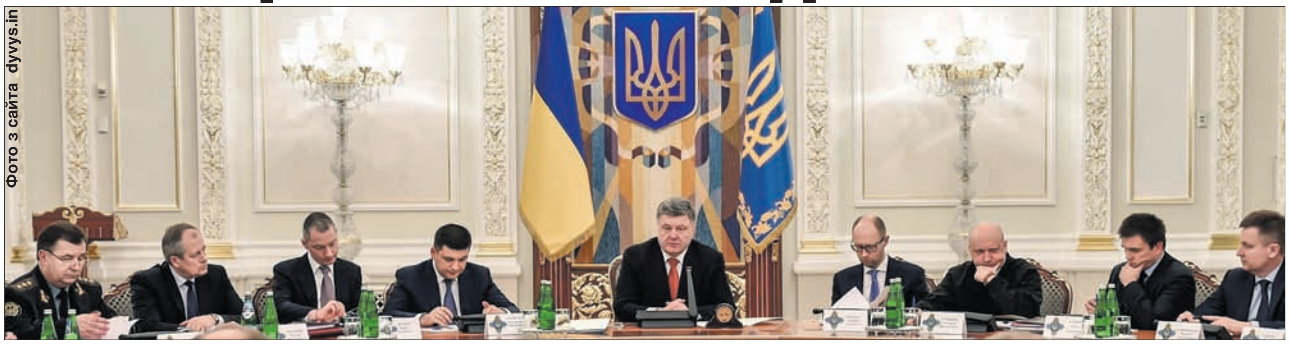

Фото з сайта dyvys.in

«Хочу підкреслити, що Україна неухильно дотримується всіх взятих на себе зобов'язань — ми припинили вогонь», — заявив Президент Петро Порошенко під час засідання Ради національної безпеки і оборони, повідомляє прес-служба глави держави.

Однак, зазначив Петро Порошенко, українські військовослужбовці мають можливість оборонятися і за потреби завдають удари у відповідь на агресію.

«Припинення вогню не означає, що ми не відкриваємо вогонь у відповідь. Відповідні накази, права і повноваження в українських частин і підрозділів є, і їм є чим захищатися», — наголосив Президент.

Водночас глава держави зауважив, що паралельно із виконанням домовленостей Україна посилює свої позиції, нарощує обороноздатність.

«Ми ведемо два паралельних процеси: процес перший — ми неухильно виконуємо вимоги Мінського меморандуму. Процес другий — ми активно і рішучо нарощуємо бойовий потенціал наших Збройних Сил», — заявив Петро Порошенко.

Президент поінформував присутніх членів РНБОУ про результати переговорів з партнерами України щодо допомоги у відновленні боєздатності, зокрема про рішення США надати Україні нелетальну допомогу у галузі безпеки.

«Ми будемо озброєні тактичними безпілотниками, додатково постачають станції радіоелектронної та контрбатарейної боротьби. Зараз відновлено тренування та підготовку українських військових, у тому числі із залученням наших партнерів з декількох країн-членів НАТО», — зазначив Президент.

Глава держави також повідомив про затвердження ним плану будівництва фортифікаційних споруд. Узгоджений порядок будівництва з відповідним визначенням підрядників та відповідальних в обласних державних адміністраціях, які відповідають за кожну ділянку на лінії зіткнення і фінансування цих робіт.

Петро Порошенко також нагадав, що згідно з домовленостями після завершення відведення важкої техніки мають бути звільнені всі заручники: «Через вісім днів, коли закінчується термін відведення техніки, протягом чотирьох днів мають бути звільнені всі заручники, які незаконно утримуються бойовиками».

«Наша позиція, і тут Україну підтримують всі наші партнери — і США, і Євросоюз, ми наполошуємо і наполягаємо на тому, щоб були звільнені й заручники, які незаконно утримуються в Російській Федерації. Йдеться про Сенцова, Савченко й інших представників України», — заявив глава держави.

УРЯДОВИЙ ЗВІТ

«ТРЕБА ДУМАТИ НЕ ПРО СВОЄ ПОЛІТИЧНЕ МАЙБУТНЄ, А ПРО МАЙБУТНЄ КРАЇНИ»

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк назвав десять основних пунктів, які уряд виконав за сто днів роботи. Про це він сказав під час публічного звіту Кабінету Міністрів України про 100 днів діяльності.

За словами Прем'єр-міністра України, **одним із перших виконаних урядом завдань є формування команди**: «Ми всі об'єдналися тут в єдину команду — команду українського уряду».

Також **Кабінет Міністрів виплатив усі пенсії, зарплати і соціальну допомогу**: «Усе, що було передбачено в бюджеті — і це при втраченій економіці, при закритих підприємствах, — усе платимо».

Серед виконаних завдань, за словами глави уряду, — **проведення першого етапу податкової реформи**. Зокрема, вдвічі скорочено кількість податків, податковий облік приведений до міжнародних стандартів, заборонено перевірки малого і середнього бізнесу, запроваджено систему ЄСВ, яка має на меті вихід із тіні заробітних плат, повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

Уряд також провів перший етап бюджетної децентралізації. Ухвалено Державний бюджет, яким на фінансування армії виділяються безпрецедентні кошти — 5,2% ВВП, тобто «90 мільярдів гривень у поточному році на противагу 65 мільярдам гривень в минулому».

Арсеній Яценюк також привітав **рішення уряду США надати допомогу Збройним Силам України**, зокрема броньовані автомобілі, засоби радіоелектронного зв'язку, контрбатарейні станції.

Ще одне завдання, виконане урядом, — **підписано Угоду про асоціацію з ЄС та створено механізм її виконання**. Арсеній Яценюк нагадав, що в кожному міністерстві є посада заступника міністра з європейської інтеграції, створено Урядовий офіс із питань європейської інтеграції, уряд виконує план підготовки до лібералізації візового режиму з ЄС.

Наступне завдання, за словами Арсенія Яценюка, стосується **оптимізації енергетичної сфери**: «Від пустих сховищ і перекритого Росією газу ми перейшли до того, що сьогодні 70% газу ми купуємо не в Росії, як купували раніше, а в Європейського Союзу, і не по ціні, яку захотів Володимир Путін, а по ринковій».

Стосовно підвищення цін і тарифів на енергоносії глава уряду нагадав, що Кабінет Міністрів виділив 24,5 мільярда гривень на фінансування субсидій малозабезпеченим громадянам. Він також наголосив на необхідності впровадження проектів з енергоефективності та зменшення споживання енергоресурсів.

Він наголосив, що **уряд також надає допомогу учасникам АТО**, зокрема в реабілітації та протезуванні, а також тимчасово переміщеним особам. Він зазначив, що вже зареєстровано 1 мільйон 100 тисяч тимчасово переміщених осіб, на допомогу яким уряд виділяє додатково 3 мільярди гривень.

Арсеній Яценюк також нагадав, що **Кабінет Міністрів ініціював судові позови проти російської сторони щодо контракту на транзит газу з вимогою підвищення тарифів. Розпочаті судові процеси проти Росії в Європейському суді з прав людини щодо компенсації збитків за незаконну анексію Криму та за порушення Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму.**

Він наголосив, що уряд «зробив правильний вибір» — йти шляхом реформ: «Оздоровити країну, не дивитися на рейтинги, а дивитися виключно в завтрашній день, думати не про своє політичне майбутнє, а про майбутнє країни».

Завдяки цьому, за словами глави уряду, **західні партнери, оцінивши всі проведені реформи і план діяльності Кабінету Міністрів, прийняли рішення про надання Україні «безпрецедентної фінансової допомоги» розміром у 25 мільярдів доларів терміном на чотири роки.**

Ці кошти, зазначив він, призначені для стабілізації валютного курсу через накопичення золотовалютних резервів у Національному банку, а також для того, «щоб справитися з нашими зовнішніми зобов'язаннями, які не ми брали».

Завдяки цим крокам, за словами глави уряду, в Україну прийдуть інвестори, зокрема, Європейський банк реконструкції та розвитку, а згодом — і приватні інвестори: «Поступово країна почне ставати на ноги».

«Для того, щоби ми стали успішними, нам не можна зупинятися, не можна розчаровуватися. Ми повинні бути єдині як ніколи. Ми цей шлях вибрали — і ми цей шлях пройдемо. І цей шлях буде успішний для всієї України і кожного українця», — сказав Арсеній Яценюк.

НА ЧАСІ

ВІЙСЬКО НА МАРШІ РЕФОРМ

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак узяв участь у публічному звіті уряду з нагоди 100 днів діяльності. У своїй доповіді він наголосив, що зараз завершується реформування Міністерства оборони та Генерального штабу як органів військового управління: вже усунуто дублювання функцій Міністерством оборони та Генеральним штабом Збройних Сил України, вдосконалена взаємодія структурних підрозділів, спрощена процедура прийняття управлінських рішень, ліквідовані нормативно-правові акти, які перевантажували та гальмували систему управління оборонного відомства, та оптимізовано організаційно-штатну структуру Міноборони та Генерального штабу. У підсумку реформовано 12 департаментів (управлінь), скорочено чотири департаменти, які перевантажували та дублювали функції; створено кадровий резерв з 1432 військовослужбовців-учасників АТО для заміщення посад керівного складу у структурах Міністерства оборони та Збройних Сил України, запроваджено системні перевірки на поліграфі всіх керівників структурних підрозділів Міноборони та Генерального штабу, створено Раду волонтерів, члени якої беруть участь у формуванні й підготовці кадрового резерву та підрозділів і безпосередньо у складі штатних підрозділів залучені до заходів матеріально-технічного, продовольчого, та інших видів забезпечення військ.

Чисельність Збройних Сил України збільшена до 250 тисяч осіб. Вже уточнені військово-адміністративний та оперативно-стратегічний поділ України відповідно до сучасних загроз, значно збільшена чисельність угруповання військ на Сході України, запроваджено екстериторіальний, змішаний принцип комплектування особовим складом, створено чотири оперативні Командування та Сили спеціальних операцій, нарощено угруповання військ шляхом розгортання додатково 10 бригад та 1 полку, впроваджено нові стандарти підготовки військ і органів управління на всіх рівнях військового управління з урахуванням досвіду АТО, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

З метою всебічного забезпечення Збройних Сил України за дорученням Президента України розроблені реформи: «Забезпечення житлом військовослужбовців Збройних Сил та управління військовим нерухомим майном» (інвентаризація всіх земель оборони); «Реформи системи продовольчого забезпечення та харчування військовослужбовців Збройних Сил»; «Реформи нових норм та стандартів речового забезпечення та закупівель»; спільно з народними депутатами України запроваджується «Реформа військової медицини».

У найближчі дні зміст реформ буде оприлюднено для публічного обговорення.

З метою забезпечення прозорості та попередження корупції при проведені процедур закупівель спрощено процедуру та запроваджено електронну систему державних закупівель.

Для врегулювання питань обороноздатності держави, відновлення боєготовності, забезпечення військ та соціального захисту учасників антитерористичної операції спільно з Верховною Радою та Кабінетом Міністрів України розроблено і забезпечено прийняття 20 нормативно-правових актів; оптимізовано роботу військових комісаріатів — тепер їхні керівники призначаються тільки після участі в АТО. Проведено четверту чергу мобілізації з урахуванням недоліків попередніх черг (забезпечення однострóями, підготовка, бойове злагодження, готовність до виконання бойових завдань).

Спільно з «Укроборонпромом» удосконалено систему відновлення, модернізації та ремонту ОВТ та їхнього постачання у війська, що дозволило за останній час закупити, відремонтувати та поставити 2656 одиниць техніки та озброєння. Фінансовий ресурс оборонного бюджету на 2015 рік — 44,6 мільярда гривень, своєчасне прийняття Кабінетом Міністрів Державного оборонного замовлення дозволило спланувати закупівлю та ремонт і модернізацію 12459 одиниць озброєння у 2015 році.

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак найголовнішими планами на майбутнє вважає завершення роботи з переходу на нові стандарти бойової готовності та підготовки військ, покращення матеріально-технічного забезпечення та оснащення Збройних Сил України.

— Ми чітко знаємо, що необхідно зробити, як це зробити. І ми зробимо все, що в наших силах, щоб підготувати Збройні Сили до захисту територіальної цілісності України. Головна мета — надійний захист України. Збройні Сили до захисту України готові! — зазначив по завершенні Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак.

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК

МАЙСТЕР-КЛАС ВІД «КРИЛАТОЇ ПІХОТИ»

На базі одного із військових полігонів Житомирщини під керівництвом начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України генерал-полковника Віктора Муженка відбулися практичні заняття з організації та проведення заходів бойової підготовки з підрозділами, укомплектованими військовослужбовцями, призваними за мобілізацією.

Протягом визначеного часу на навчальних місцях учасники заходу — керівний склад Генерального штабу, видів Збройних Сил, навчальних центрів, вузів, Центру оперативних стандартів та методики підготовки ознайомилися на прикладі підготовки воїнів-десантників, які поповнили лави ВДВ під час четвертої хвилі мобілізації, яким чином «кується» їхній бойовий вишкіл.

— Основна мета проведення таких навчань полягає у створенні єдиної методики організації та проведення занять з бойової підготовки з військовослужбовцями, призваними за мобілізацією. **Ми будуємо нову тактику і стратегію, виходячи із співвідношення наявних сил та засобів, враховуючи при цьому перш за все свій досвід, який ми набули під час проведення антитерористичної операції, а також досвід передових армій світу, — зазначив генерал-полковник Віктор Муженко.** — В ході заняття практично апробовуються нові форми та способи навчання «мобілізованих», що суттєво допоможе в уточненні поглядів на розбудову війська, — наголосив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України.

На навчальних місцях підрозділи ВДВ проводили планові заняття з тактичної, вогневої, інженерної підготовок та з військової медицини. Зокрема, учасники заходу спостерігали за виконанням вправ стрільб із зенітної артилерійської установки. Задіяні в них військові для зменшення часу на відкриття стрільби виконували різноманітні вогневі завдання з «коліс». На тактичному полі проводились заняття з вогневої підготовки з фахівцями ПТРК, СПГ, РПГ, та АГС. Пізніше учасники навчань із організації та проведення заходів бойової підготовки з підрозділами ознайомилися із особливістю навчання воїнів-артилеристів, які тренувалися виконувати вогневі завдання скороченим розрахунком, із замінністю посадових обов'язків номерів.

Після того генерали та офіцери спостерігали за проведенням заняття з «обкатування» танком «крилатих піхотинців» та паралельно проведення психологічної підготовки. Крім того, випробовувалися всі можливі способи боротьби із бронетанковою технікою. Загалом учасники інструкторсько-методичного заняття працювали на 10 навчальних місцях.

— Бойові дії на Сході країни змінили воїнів-десантників. Суттєво змінилися і методи підготовки особового складу, зокрема «крилатих піхотинців», які поповнили лави ВДВ під час четвертої хвилі мобілізації, — зазначив командувач високомобільних десантних військ Збройних Сил України полковник Михайло Забродський. — Нині акцент робиться на індивідуальній підготовці кожного військовослужбовця. Воїн-десантник опановує кілька військових спеціальностей. Тобто за потреби можливі взаємозаміни, особливо це важливо під час бою, — розповів командувач ВДВ.

Руслан ЛІННИК,
Житомир.
Фото автора

Народна армія
14 березня 2015 року

НЕСПОКІЙНЕ ПЕРЕМИР’Я

ВОП «ОДЕСИТІВ»

Ситуація в зоні АТО залишається складною. І хоча командування українських військ, демонструючи добру волю у виконанні домовленостей, досягнутих у Мінську вже завершило відведення своєї важкої артилерії, бойовики зовсім не поспішають відповідати «взаємністю». Більше того, вони цілком свідомо не поспішають знижувати напругу на передовій, регулярно обстрілюючи позиції українських підрозділів на низці ділянок, а подекуди навіть намагаючись атакувати. Ось і ділянка місцевості на Донецькому напрямі, де обороняються підрозділи 28-ї механізованої бригади, через ці обставини зовсім не вважається повністю замиреною та «стабільною»…

Перше, що впадає у вічі, як тільки опиняєшся на цій позиції «одеситів» (так тут називають бійців бригади, яка формувалася на теренах Одеської області), це професійне облаштування їхнього взводного опорного пункту. Відразу помітно, що вони зовсім не новачки у військовій справі. Єдине, що є на цьому тлі певним дисонансом, — це незначна глибина траншей.

Механік-водій БМП-2 Сергій Берк пояснює:

— Самі бачите, який тут грунт. Тому будь-який капонір, окоп, траншея постійно осипаються. Особливо цей процес прискорюється, коли йде дощ, або наступає мряка — похмура, волога погода. Грунт, просочуючись вологою, зсувається майже пластами. Тому нам доводиться постійно їх відновлювати.

Дійсно, наполегливості та обізнаності бійцям 28-ї в цій та інших справах, пов’язаних з удосконаленням їхніх позицій, не позичати. Відчувається, що кожний з них провів на бойових позиціях далеко не один день і навіть не один тиждень. Рухи бійців і командирів під час виконання ними своїх обов’язків по бойовому розрахунку, впевнене поводження зі зброєю та бойовою технікою — все це видає в них досвідчених воїнів.

І свою позицію, яка дозволяє надійно контролювати дорогу із досить пожвавленим рухом автотранспорту та підступи до великого села, залізничного переїзду і відповідної станції, розташованих поруч, воїни вибрали зовсім не випадково, а зі знанням справи, грамотно розташувавши та замаскувавши на невеликому пагорбі свої штатні та придані сили і засоби. Цим раз підтвердили добре відомий постулат, що нічого випадкового та «щасливого» на війні не буває. Успішні дії завжди обумовлюються професіоналізмом, обізнаністю та вправністю дій бійця, командира. В умовах реального бою вижити та перемогти можливо лише тоді, коли ви це вмієте робити, а не за «щасливим збігом обставин».

Боєць з позивним «Руль» показує рукою на найближчу лісосмугу і розповідає:

— Раніше тут стояв підрозділ Національної гвардії. Але, звичайно, після їхньої передислокації ми ці позиції облаштували саме під наші потреби. Адже наше озброєння та штатна бойова техніка, зокрема придана, неабияк відрізняються від того, що було у «гвардійців». Довелося плідно попрацювати, щоб облаштувати тут все так, як потрібно саме нам…

Зараз маємо можливість більш-менш впевнено проглядати підступи до нашої позиції. Але з потеплінням, коли все тут зазеленіє, робити це стане важче. Ми стоїмо на цій позиції вже п’ятий місяць і, звичайно, за цей час встигли вивчити всі особливості навколишньої місцевості, включаючи найближче село та терикони, які є панівними висотами. В цій ситуації, коли зміна обстановки може відбуватися досить динамічно, дуже важливо вміти діяти злагоджено і швидко, розуміти дії товаришів з півслова.

На підтвердження думки бійця з’являється його командир з достатньо неординарним позивним «Пломбір» і командує: «До бою!»

Цього цілком вистачає, щоб піхотинці хутко зайняли позиції у траншеях, а ті, кому належить, — у БМП-2. За кілька хвилин взводний опорний пункт перетворився на справжню фортецю…

Запитую командира, як часто доводиться діяти в такому режимі.

— В нас бувають і періоди затишшя, і досить напружені. Наприклад, у лютому нашу позицію кілька разів накривала реактивна артилерія бойовиків (цей ВОП двічі піддавався удару з реактивних систем залпового вогню терористів типу БМ-21 «Град» та БМ-27 «Ураган»). Наші позиції були серйозно пошкоджені. Дякувати Богу, нікого не зачепило, однак деякі укриття були зруйновані. Довелося відновлювати.

Коли дивишся на величезну вирву біля лінії траншей або помічаєш залишки касетних бойових частин НКРС від РСЗО «Ураган» перед позиціями цього ВОПу, то розумієш, як і що доводиться переживати піхотинціям під час виконання завдань.

ОМАНЛИВА ТИША

Про такі «дрібниці», як обстріли з мінометів та стрілецького озброєння або вихід на їхні позиції диверсійно-розвідувальних груп противника командир піхотинців розповідає побіжно, не надто виділяючи ці бойові епізоди серед решти, вважаючи їх цілком буденною бойовою роботою своїх підлеглих. Яку, до речі, вони цілком успішно виконують. Наостанок офіцер резюмує:

— Тут перемир’я дуже оманливе. Тому постійно знаходимось у готовності відбити наступ противника.

Слова командира з позивним «Пломбір» підтверджує й інший командир з 28-ї механізованої бригади з позивним «Татарин», який командує підрозділом, що обороняє сусідній взводний опорний пункт, розташований на панівній висоті.

— Як бачите, ми спроможні контролювати і міст через річку, що розташований поруч, і залізничний перехід та значну ділянку автомобільної траси, яка проходить повз нашу позицію. Тобто займаємо досить важливу позицію. Недивно, що наш підрозділ посилений додатковими силами та засобами, а бойовики постійно «приділяють йому увагу».

Досить красномовні деталі до слів свого командира додає старший стрілець взводу Іван Гаврилко, боєць із позивним «Геолог».

— Я тут з жовтня минулого року, а раніше утримував позиції у районі селища Піски. На мій погляд, навіть там було трохи спокійніше. Принаймні там ми чітко знали, чого саме очікувати від бойовиків, включаючи їхні можливі обстріли чи намагання прорватися у глибину наших бойових порядків. А тут, як бачите, підходів та обхідних шляхів багато, тож терористи не полишають спроб урізноманітнити свої тактичні прийоми, наприклад, пройти чи атакувати наші позиції з флангів або зайти одночасно з фронту та тилу. Думаю, коли тут з’явиться «зеленка», стане ще тривожніше…

Цей український військовик, що виглядає досить екзотично у своїй кепці часів Другої світової війни та озброєний автоматом Калашникова, оснащеного низкою вдосконалень, розповідає про будні українських військовиків на такого роду позиціях у безпосередній близькості до переднього краю:

— Так, в нас чимало турбот, окрім пильнування за ситуацією навколо нашого ВОПу. Треба постійно підтримувати озброєння та бойову техніку у боєздатному стані, облаштовувати позиції як в інженерному сенсі, так і в побутовому.

Сам я до війни працював у Державній геологічній службі, тож до польових умов звичний. Окрім того, свого часу пройшов через патріотичну громадську організацію «Пласт», потім захопився військовою реконструкцією. Тож військова справа для мене не тільки хобі, а цілком звична та цікава. Але не всі такі, як я. Є хлопці, яким потрібна певна адаптація до наших нинішніх умов і обстановки.

Хотілося б ще відзначити значні зусилля наших механіків-водіїв та заступника командира підрозділу з технічної частини щодо підтримання нашої бойової техніки у боєздатному стані. Так, у цій царині в нас чимало проблем, адже бойова техніка має досить тривалий термін експлуатації, тож не завжди витримує екстремальні умови свого використання. Але, як бачите, нині вона цілком справна й готова до використання за призначенням.

ДОНБАС МОЖЕ БУТИ ТІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИМ…

Сьогодні в нашому суспільстві точиться чимало розмов та дискусій про загальний морально-психологічний настрій наших бійців, які в досить непростих умовах вимушені часто виконувати складні та відповідальні завдання за неналежного рівня забезпечення своїх повсякденних потреб. Чимало тих, хто вважає, що нинішній український солдат через це має знижений поріг свідомості і часто-густо ставиться до захисту Батьківщини як до зайвого тягаря.

Мода на інформаційні матеріали з серії «усе пропало» або «нас усіх злили» в окремих вітчизняних засобах масової інформації вже стала певною мірою їхньою редакційною політикою. Хоча насправді навряд чи має під собою якісь конкретні практичні підстави.

Під час перебування на позиціях підрозділів 28-ї окремої механізованої бригади в зоні АТО, розмов з її військовиками в мене особисто склалося радше протилежне враження. Принаймні боєць з позивним «Руль», родом з Хмельницької області, декілька одеситів, зокрема колишній студент Сергій Берк і колишній державний службовець Іван Гаврилко зі Львова, з якими я встиг поспілкуватися, були майже одностайні — ніхто не збирається залишити без наказу свої позиції, щоб терористи для цього не робили, бойовики через них не пройдуть, а наші бійці зроблять все від них залежне, щоб здобути на полі бою перемогу. У розмові хлопці неодноразово демонстрували своє та своїх товаришів відповідальне ставлення до дорученої їм справи захисту рідної землі.

Принаймні неприйнятність «сепаратного миру» або про відокремлення Донбасу від України пронизувала геть усі наші з хлопцями розмови.

Костянтин МАШОВЕЦЬ, «Народна армія»

ІСТОРІЯ ОДНОГО БОЮ

«ВАЛЕРА» — ЯК ЦЕ БУЛО…

Є речі, про які ніколи не розповість ні ОРТ, ні сумнозвісне «ЛайфНьюз», та й узагалі жоден з російських чи проросійських каналів. Йдеться про поразки російських найманців під час ключових битв на Сході України. Про шалені втрати адептів так званого «новоросього міра». Одна з таких має назву «Валера». Так називався блокпост поблизу Дебальцевого. Наші співрозмовники — командир, та бійці одного з підрозділів 80-ї окремої аеромобільної бригади, які безпосередньо вели там бій.

Ми навмисно не показуємо обличчя командира і навіть не називаємо його основний позивний. Надто високу ціну після бою біля «Валери» за голову цього українського офіцера призначили російські найманці. Причому підступні вороги розшукують не лише офіцера, але і його рідних, батьків та дітей. Настільки сильна в них жага помсти за свою поразку.

— Коли наші вороги почали наступ на Дебальцеве, ми отримали наказ від керівника сектору висунутись на підсилення взводного опорного пункту, який мав назву «Валера». Прийшовши туди, ми побачили, що підрозділи 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади ведуть хоч і важкий, проте успішний бій. Перед їхніми позиціями вже горіли три танки противника. Причому третій закарпатці підбили вже гранатами. Можна сказати, ми просто з маршу вступили в бій і підсилили наших братів по зброї. Закрили певні прогалини, влаштували заслон і головне — не дали ворогу заглибитися на нашу територію.

Зрозумівши, що раптово захопити цей блокпост не вдасться, російські терористи вдались до улюбленої в таких випадках тактики — посиленого артилерійського та ракетного обстрілу. Застосовували все, що мали в наявності, — міномети усіх калібрів, самохідні артилерійські установки 2С1 «Гвоздика», а також уже традиційні в таких випадках «Гради». На довершення на пряму наводку для обстрілу наших позицій виїжджали ворожі танки. Проте наші бійці не лише уміло укривались від шквального ворожого вогню, але й завдавали відчутні удари у відповідь.

— Час від часу ми просто повзали нижче землі, — поділився спогадами учасник того бою з позивним «Адвокат». — Було важко. Було гаряче. Але ми вистояли. Більш того, ми успішно нищили ворога, що прийшов до нас.

Підтримав товариша й боєць з позивним «Шустрий».

— Було страшно, але ми це розуміли вже потім, — розповів він. — нам допомагала підтримка один одного. І, що важливо, грамотне й чітке керівництво командирів.

Звичайно, під час такої артилерійської підтримки ворожі колони намагались прорватись повз взводні опорні пункти. Однак всі плани ворога було зірвано.

— Ми тримали оборону протягом тижня, — продовжив командир. — І за весь цей час жоден ворожий солдат чи бойова машина не пройшли через наші позиції.

Загальними зусиллями оборонці нашої позиції перетворили на купу брухту кілька десятків російських броньованих машин «Тигр». Також з російської колісної техніки догорати в кюветах залишилось багато КАМАЗів, «Уралів» тощо. А за підсумками бою виявилось, що українці знищили ні мало ні багато — танкову роту ворога. Після такого розгрому російські найманці припинили танкові атаки на наші позиції.

— Ми відбили всі атаки ворога й утримали позиції. А коли був наказ на відхід, то відійшли з усією технікою та особовим складом. Більше того — ми вивезли навіть ушкоджену. Отже, такого омріяного нашими противниками панічного відступу вони не отримали, — підсумував офіцер.

Командир подав документи на заохочення особового складу державними нагородами та на присвоєння позачергових військових звань. І дуже сподівається, що чиновники у високих кабінетах не покладуть їх «під сукно».

Тарас ГРЕНЬ, із зони АТО

«ТА НЕ ОДНАКОВО МЕНІ...»

«Я ПІДУ! Я МУШУ! ТИ ПРОБАЧ...»

«Та не однаково мені...» — саме таку назву з Шевченкового твору отримав захід, що відбувся у столичному Будинку актора в межах проекту «Митці України — воїнам світла», присвячений героям, які стояли і стоять на смерть в боях за нашу незалежність на Сході країни! Під час заходу були названі імена та нагороджено героїв АТО Києво-Святошинського району столиці: 8 — посмертно і 33 поранених українських бійців.

Трохи осторонь усієї стурбованої громади стояла змарніла жінка у чорній хустці. Увесь її вигляд виказував на страшне горе, що прийшло в її дім. У день 40-річчя сина, після місяця його пошуку, жінка забрала нарешті тіло своєї дитини з дніпропетровського моргу...

— «Мамо, мені більше несила сидіти склавши руки, коли на війні гинуть молоді хлопці. Я піду! Я мушу! Ти пробач», — оце й усе, що сказав мені мій синочок перед поїздкою на Схід, — згадує мати загиблого воїна Тетяна Миколаївна. — Такі слова прозвучали для мене, немов вирок.

Вона й зараз не може стримати сльози. Командир гранатометного відділення 72-ї бригади старший сержант Олександр Дзех загинув у бою за нашу країну поблизу міста Сніжне.

— Він любив це життя, свою родину та Україну! Сашу не хотіли мобілізувати через проблеми зі здоров'ям. Але він був невблаганний, пішов добровольцем. Часто дзвонив додому, завжди казав, що в нього все добре, що скоро повернеться з перемогою. Звичайно, лукавив, хіба ж на війні буває добре? — крізь сльози говорить невтішна мати.

Тетяні Миколаївні вручили орден Богдана Хмельницького III ступеня, яким посмертно нагородили її сина-героя. А вдома на тата й досі чекають дочка Анастасія та малий синочок Ілля. Діти ще не збагнули, що тато вже не повернеться.

Не в змозі стримати сльози й інша жінка, доля якої також скалічена війною.

Фото Андрія ШМАТОВА

Під час вручення нагороди ордена Богдана Хмельницького III ступеня матері загиблого старшого сержанта Олександра Дзеха, Тетяні Миколаївні

— Наш Сашко був гордістю батьків! Вони любили його та вкладали в нього душу, а головне, зуміли виховати справжнім чоловіком, — не соромлячись сліз, розповідає про племінника Галина Андріївна. — Його мама і тато не змогли приїхати, бо перебувають у невимовній скорботі й тузі. Вони ще не змирилися, з тим, що Сашко більше не відчинить двері їхньої оселі зі своїм звичним: «Мамо, я вдома, посмаж-но мені картоплі!». Лише місяць минув відтоді, як його забрала в нас кістлява рука війни!

Олександр від початку бойових дій на Сході рвався на війну. Декілька разів проходив медкомісію у військкоматі, та йому відмовляли, бо мав проблеми зі здоров'ям.

— На нього чекало б чудове майбутнє, — продовжує Галина Андріївна. — Проте він не міг пройти повз чуже лихо і в жовтні 2014 року добровольцем поїхав на Схід. Мати не знала, куди поділи себе від нав'язливого передчуття невиправного.

Так і сталося. 10 лютого 2015 року поблизу населеного пункту Спартак унаслідок складних поранень, отриманих у бою, пішов з життя солдат житомирської 95-ї аеромобільної бригади Олександр Саєнко.

— Сашка ховало не тільки все наше село, а й з сусідніх прийшли, — розповідає Галина Андріївна. — Невпинно плакало небо, а разом із ним усі рідні, друзі, однокласники та просто ті, хто знав, якою чудовою людиною він був! Тепер на небі на одного янгола більше.

Під оплески й вигуки «Герої не вмирають» виходили на сцену для отримання нагород й інші рідні загиблих воїнів та поранені військовики.

Відчуття людського відчаю загострилося під час читання віршів Кобзаря та скрипкових творів у виконанні артистів, які намагались підтримати матерів та дружин загиблих воїнів.

— Шкодую лише, що не зможу повернутися в зону АТО через наслідки поранення! — каже молодий чоловік.

Старший сержант житомирської 95-ї аеромобільної бригади Євген Фузік разом зі своїм підрозділом прибув до донецького аеропорту на допомогу «кіборгам». Саме тоді, 18 січня, терористи почали штурмувати термінал. Під час цього бою військовик і отримав поранення. Ворожа куля серйозно пошкодила кістку ноги. Завдяки лікарям, Євген вже стоїть на ногах, втім попереду ще тривала реабілітація. Проте на стан здоров'я хлопець не скаржиться, лише жалкує, що залишив на Сході незакінчену війну.

— Усі присутні тут — герої! І не тільки ті, хто воював, а й ті, хто чекав з війни сина, батька, чоловіка! Схиляємо голови перед мужніми воїнами, яких вже нема з нами. І дякуємо за те, що до останнього подиху вони наближали день нашої перемоги! Висловлюємо подяку і тим, хто зараз на Сході країни захищає народ України. Розумію, що нічим не виміряти біль наших втрат, але ми маємо надавати будь-яку допомогу сім'ям та рідним тих, кого забрала війна! Їх подвиг незабутній! Він не зітреться з пам'яті десятки віків і передаватиметься з покоління в покоління, — зазначив тво заступника командувача СВ ЗС України з виховної та соціально-психологічної роботи — начальник управління полковник Євген Коваленко.

Оксана МАРЧУК, «Народна армія»

ДЕНЬ АНГЕЛА НА ПЕРЕДОВІЙ

СЕЛИЩЕ КРИМСЬКЕ ЗАХИЩАЄ ТАРАС «БУЛЬБА»

Свої іменини в зоні АТО відсвяткував ще один прославлений Тарас. Він боєць окремої механізованої бригади, яка зараз захищає селище Кримське. Талановитий вчитель фізики і разом з тим вдалий підприємець з мальовничого галицького міста Львів з усмішкою сприймає свій позивний «Бульба». Каже, що так його «охрестили» побратими по зброї за харизматичну зовнішність та ім'я. Однак від літературного тезки наш цілком реальний герой мало чим вирізняється. Так само, як гоголівський персонаж, Тарас боронить землю від ворожої навали. І так само він не сприймає ні зрадництва, ні підступності. А ще — Тарас готовий віддати життя за свободу і волю України.

Тарас ГРЕНЬ, із зони АТО

З КОГОРТИ МУЖНІХ

«СУЛТАН» ПОВЕРНЕТЬСЯ ДО СТРОЮ

Перший крок до офіцерських зірок командир розвідувального взводу старший лейтенант Костянтин Султанбагомаєв зробив ще у 15 років, вступивши у Волинський обласний ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою. Перед навчанням в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відслужив строкову у 95-ій окремій аеромобільній бригаді. А по закінченні вишу повернувся туди вже з лейтенантськими зірками на погонах.

Паралельно з навчанням у військовому виші Костянтин встиг отримати ступінь бакалавра, навчаючись за індивідуально-дистанційною формою на історичному факультеті відділення Житомирського педагогічного університету імені І. Франка.

Навесні 2014 року розвідувальний підрозділ, очолюваний Костянтином, відправився на виконання бойового завдання в район міста Слов'янськ.

— Ми потрапили в засідку поблизу гори Карачун. Там і пролилася перша кров мого розвідвзводу. Антон Моглюваний був важко поранений у ногу. Знищивши ворожу засідку, ми продовжили виконання бойового завдання, — пригадує Костянтин. — Підійшовши до мосту поблизу міста, наші підрозділи зайняли оборону, встановили блокпост. Але тиша була недовгою. Практично відразу нас заблокували з обох сторін. Ситуація з кожним часом ставала дедалі складнішою. Було прийнято рішення вночі піти з того, без перебільшення, «клятого» мосту на прорив. Адже саме там ми вперше відчули гіркоту втрати бойових побратимів, — згадує Костянтин.

Прорвавшись з оточення, підрозділ вийшов на гору Карачун. Обладнавши позиції, воїни-десантники зайняли оборону й утримували її разом з військовослужбовцями Національної гвардії та СБУ.

Після звільнення Краматорська і Слов'янська служба десантників не стала спокійнішою. Рейди по ворожих тилах, ударно-штурмові дії у складі батальйонних тактичних груп та інші бойові завдання. І в більшості з них розвідвзвод старшого лейтенанта Султанбагомаєва був передовим загоном. «Султан» (його позивний) зі своїми розвідниками був в авангарді й під час легендарного рейду, який здійснили воїни-десантники 95-ї окремої аеромобільної бригади під керівництвом Героя України полковника Михайла Забродського.

Перелік населених пунктів, де крилата піхота громила російсько-терористичні війська, може сказати багато про що: Семенівка, Савур-Могила, Степанівка, Красний Луч, Сніжне, Ясинувата, Тельманове, Трьохізбенка, Кримське тощо.

— Одного разу поблизу Красного Луча ми виконували завдання командира у відриві від основних сил, — пригадує один із епізодів цього рейду Костянтин. — Вже темніло. Намагаючись наздогнати основну колону, помилилися поворотом та випадково вискочили на околицю міста, перед

яким був встановлений ворожий блокпост. Не зупиняючись, на шаленій швидкості, ведучи вогонь з усіх стволів, ми з боєм прорвалися через «блок». Такого нахабства сепаратисти явно не очікували, тож ми без втрат повернулися до своїх.

Усі ці історії містять один нюанс. Якщо з озброєнням та технікою молодий офіцер розібрався доволі швидко, то ключі до солдатських душ довелося шукати довше.

— Звісно, виникали суперечки, адже всі люди різні. Особливо, коли ти «молодий та зелений», а у твоїх підлеглих і досвіду більше, і за віком вони старші. Одними «зірочками» авторитет не завоюєш, — говорить офіцер. — Зараз аж соромно пригадувати, як одного разу розлютили слова солдата. Проте згодом я зрозумів і запам'ятав їх назавжди: «Хоча ти і лейтенант, і вчився багато, але інколи треба прислуховуватися і до інших людей, особливо, коли вони старші за віком, хоча і не мають зірок на погонах». Після всіх непорозумінь ми з ним стали друзями. Я зрозумів, що на війні найголовніше — це беззастережна довіра. Адже ти довіряєш бійцям, бійці довіряють тобі.

Але авторитет здобувається не лише словами, а й вчинками. Приміром, для двох десантників-розвідників 2 травня стало і другим днем народження. В той день під Слов'янськом вогонь терористів був дуже щільним. Двоє поранених воїнів залишилися лежати на лінії вогню.

Проте, як відомо, десантники своїх не кидають. Тоді командир розвідувального взводу старший лейтенант Костянтин Султанбагомаєв виніс обох поранених на собі.

Потім були десятки бойових виходів із прикриття та супроводження колон до найнебезпечніших блокпостів. Усі бійці розвідувального взводу вже без вагань йшли за своїм молодим командиром.

...26 січня цього року старший лейтенант Костянтин Султанбагомаєв повів свою «крилату гвардію» у бій, виконуючи у складі батальйонної тактичної групи завдання із захоплення опорного пункту російсько-терористичних військ, позиції яких розміщувалися в районі шахти між селищем Спартак та містом Авдіївка. Десантники потрапили під шквальний мінометний вогонь. Одна з мін впала поряд з бойовою машиною. Костянтин отримав осколочні поранення обох рук, ноги та грудної клітки. Пораненого командира вцілілі бійці висадили на броню та, надавши першу медичну допомогу, відправили в тил. Уже у Дніпропетровській лікарні 16-ї міської лікарні витягли з його тіла понад 25 осколків та зробили все можливе, аби врятувати пошматовану праву руку.

Попереду в Костянтина тривалий курс лікування та реабілітації. Проте військові медики вже зробили головне — врятувавши руку, залишили молодому офіцеру надію на повернення до строю у свій підрозділ.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ, Дніпропетровськ

Народна армія
14 березня 2015 року

НА ВАРТІ ЗАКОННОСТІ

ДЕЗЕРТИР НЕ ВТЕЧЕ ВІД ФЕМІДИ

Ми щойно розпочали розмову з начальником відділу забезпечення функціонування військових прокурорів Управління нагляду за дотриманням закону об'єднаними силами АТО Головної військової прокуратури полковником юстиції Сергієм Кацюбою, як до кабінету увійшов один з його підлеглих: «Товаришу полковник, до нас прийшла жінка зі скаргою на солдатів одного з блокпостів у районі Артемівська. Каже, у чоловіка відібрали гроші за проданий автомобіль, а самого кудись забрали і десять годин не відпускають».

— Прийміть заяву, беріть людей з військової служби правопорядку і — на виїзд, розбирайтесь з ситуацією на місці», — відповів Сергій Анатолійович.

— Чи часто люди йдуть зразу до вас, минаючи командирів і службу правопорядку? — запитую його.

— Отже, люди вірять, що ми захистимо їхні права. На жаль, на війні нерідко констатуємо вчинення беззаконня.

Прошу його навести приклади та деяку статистику по головних напрямах їхньої роботи.

— Основні цифри відкриті й вже озвучені головним військовим прокурором Анатолієм Матіосом. А найважливішою для нас залишається боротьба з дезертирством, втратами та розкраданням зброї і боєприпасів, ухилянням військовослужбовців від виконання обов'язків військової служби в бойових умовах. Особливо важливе завдання — запобігання злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю. Дуже турбує часто неконтрольований обіг зброї серед військовослужбовців, які відбувають у короткотермінові відпустки, — висвітлив проблеми Сергій Кацюба.

Розповідаючи про випадки дезертирства військові прокурори констатують, що дезертири є не лише серед рядових бійців. Ні відкрито близько тисячі кримінальних проваджень проти майже п'яти тисяч військових-дезертирів (без урахування військовослужбовців, які проходили службу в Криму і не повернулись на материкову частину України).

— Не буду заглиблюватись у внутрішню мотивацію дезертирів, але впевнений, що всі вони плекають надію на безкарність. Та марно — до 60 відсотків порушників закону вже притягнені до відповідальності з направленням обвинувальних актів щодо них до судів, — розповів військовий прокурор.

Свого часу в окремих районах бойових дій виникла гостра потреба в трьохосних автомобілях «Урал». Відповідні служби тільки розводили руками — мовляв, нема можливості їх забезпечити. Проблему взялися вирішувати представники військової прокуратури, які примусили деяких посадових осіб перевірити резерви і потреби допоміжних служб і баз. «Урали» знайшлися. Тобто прокурорська реакція на виявлені в армійських порядках випадки недбалості або злочини має бути швидкою і результативною.

Схожий приклад недбалості прокуратура виявила при забезпеченні боєприпасами окремих бойових підрозділів. Сергій Анатолійович розповів, що кілька посадовців, маючи всю відповідну інформацію і навіть розпорядження від командування про забезпечення потреб підрозділів для виконання поставлених перед ними завдань, не спромоглися зробити елементарні розрахунки за нормами витрат боєприпасів для визначених видів бою кожному підрозділу! За сигналом знову втрутилася військова прокуратура, ситуацію оперативно виправили.

— Хочу наголосити ось на чому, — продовжував начальник відділу, — ми вважаємо себе повністю вмонтованими в структуру армії, її складовою. Ми не караємо — це робить суд. Військова прокуратура допомагає налагодити мирне і бойове функціонування Збройних Сил з позицій закону і просто здорового глузду. Ми вибудували чітку систему взаємодії з командуванням частин, службами безпеки і правопорядку, розвідки і контррозвідки, управління і забезпечення військ, штабом АТО, цивільними адміністраціями. Ми не дамо спокою ані злочинцям, ані байдужим до долі армії військовослужбовцям.

Далі мій співрозмовник розповів про один із випадків самовільного залишення військовослужбовцями бойових позицій. Полковник юстиції Кацюба не посвячував мене в таємницю слідства, яке ведеться за фактом злочину, скоєного за прямим наказом старшого лейтенанта Бориса Т., але швидко довів мені неспроможність юридичного захисту офіцера, який мотивував свій вчинок тактичною необхідністю і бажанням врятувати підлеглих. Маючи конкретні факти зі свідчень очевидців та вцілілої бойової документації, він накреслив схеми оборони опорних пунктів рот, які прикривала протитанкова батарея старшого лейтенанта, зробив професійний тактичний аналіз обстановки на полі бою. З аналізу виходило, що командир батареї одноосібно не мав не тільки жодних підстав для виведення батареї з бою, але й своїм вчинком унеможливив виконання бойового завдання іншими підрозділами.

> **Відповідно до Закону України «Про прокуратуру» військові прокуратури в Україні функціонували з 1992 по 2012 рік. У квітні 2012 року вони як інститут були скасовані. З метою попередження злочинів під час бойових дій у ході АТО 14 серпня 2014 року парламент прийняв законопроект № 4446а «Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру» щодо створення військових прокуратур».**

Розповідь полковника юстиції Кацюби доповнив начальник слідчого відділу Управління нагляду за дотриманням законів підполковник юстиції Михайло Балан:

— Обвинувачення проти командира протитанкової батареї, який віддав наказ залишити бойові позиції без команди і тим наразив на небезпеку інші підрозділи, буде передано до суду найближчим часом. У даному випадку я хотів би наголосити на такому: четверо його підлеглих заявили офіцеру в очі при своїх товаришах, що його наказ незаконний і вони відмовляються його виконувати! До закінчення слідчих дій прізвища, імена, звання і посади не називаю. Після цього офіцер вивів з бою 53 підлеглих і покинув відважну четвірку напризволяще тільки зі стрілецьким озброєнням в руках. На щастя, вони вижили і зараз продовжують воювати.

Офіцери відділу підполковника юстиції Балана також завершують кримінальне впровадження по п'яти випадках, які кваліфікуються як тероризм та пособництво тероризму. Затримані особи активно співпрацювали з агресором, передаючи йому дані про склад та озброєння наших частин, координати їхньої дислокації, були коригувальниками реактивно-артилерійського вогню по армійських цілях і незахищених населених пунктах. Зі слів начальника відділу, зібрана доказова база по цих справах і результати різноманітних експертиз гарантують зрадникам до 15 років позбавлення волі.

У даний час слідчий відділ веде роботу по ще одинадцяти справах. Наприклад, в одній з частин, задіяних в АТО, військовою контррозвідкою виявлене розкрадання 264-х одиниць стрілецької зброї та значної кількості боєприпасів до неї. Завершується впровадження по майору Г. з батальйону територіальної оборони, який з декількома підлеглими організував злочинну групу і займався озброєним пограбуванням місцевого населення. При обшуках у членів групи була вилучена стрілецька зброя та півтори тисячі набоїв до неї, гранати Ф-1, ручні гранатомети. Членам злочинної групи загрожує до восьми років ув'язнення.

Кілька справ, які ведуть нині ці військові прокурори, стосуються випадків непокори наказу командира.

Віктор ШЕВЧЕНКО, із зони АТО

ПІД ПРОКУРОРСЬКИМ НАГЛЯДОМ

«УСПІШНА» УГОДА ВИКРИТА

Військовою прокуратурою Хмельницького гарнізону Західного регіону України у тісній взаємодії зі спеціалістами Держфінінспекції в Хмельницькій області виявлено факт зловживання та розтрати бюджетних коштів посадовцями військової частини при здійсненні закупівель продовольства.

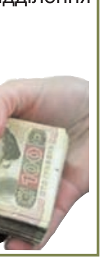
Військовими прокурорами встановлено, що на Хмельниччині у грудні 2014 року службові особи однієї з військових частин, зловживаючи своїм службовим становищем, безпідставно та без фактичної поставки предмета договору — близько 2 тонн м'ясних консервів, внесли до офіційних документів завідомо неправдиві відомості про нібито їхнє отримання. У подальшому згадані документи використали для переказу на рахунок фізичної особи підприємця бюджетних коштів у сумі близько 100 тис. грн. Унаслідок цієї оборудки і злочинних дій військових посадових осіб військової частини «успішний» бізнесмен отримані від військових кошти використав для задоволення особистих потреб та ведення свого бізнесу.

Як повідомив заступник військового прокурора Хмельницького гарнізону Віктор Петреченко, розпочато кримінальні провадження за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 366, ч. 2 ст. 410 Кримінального кодексу України, — службове підроблення, привласнення військового майна шляхом зловживання службовим становищем. Закон передбачає покарання у виді ув'язнення на термін до десяти років.

ХАБАРНИКАМ МІСЦЕ ЗА ГРАТАМИ

Військовою прокуратурою Полтавського гарнізону спільно з працівниками Управління Служби безпеки України в Полтавській області задокументовано факт отримання неправомірної вигоди начальником відділення Решетилівсько-Великобагачанського об'єднаного райвійськкомату.

Цей військовослужбовець вимагав та 18 лютого 2015 року отримав неправомірну вигоду в сумі 1 900 грн від військовозобов'язаного за зняття його з обліку та уникнення таким шляхом призову на військову службу під час мобілізації.

Тепер цього керівника відділення затримано та йому оголошено підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 368 КК України (одержання неправомірної вигоди службовою особою, поєднане з вимаганням).

До суду готується клопотання про обрання запобіжного заходу. Довідково: ч. 3 ст. 368 КК України передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна.

ВІД 10 РОКІВ ДО ДОВІЧНОГО...

Військовою прокуратурою Дніпропетровського гарнізону 4 березня 2015 року закінчено досудове розслідування у кримінальному провадженні та спрямовано до суду обвинувальний акт відносно трьох військовослужбовців одного з батальйонів територіальної оборони, якими вчинено кримінальні правопорушення, передбачені п.п. 6, 12 ч. 2 ст. 115, ч. 3 ст. 15, ч. 3 ст. 289, ч. 4 ст. 296 та ч. 2 ст. 408 КК України.

Встановлено, що зазначені військовослужбовці після вжиття спиртних напоїв залишили територію базового табору в районі проведення антитерористичної операції з ввіреною зброєю та боєприпасами.

Перебуваючи на території Дніпропетровської області, вказані особи брутально порушували громадський порядок, а при спробі незаконно заволодіти легковим автомобілем вбили його власника.

Під час досудового розслідування зібрано достатньо беззаперечних доказів вчинення підозрюваними тяжких злочинів, за які передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років або довічного позбавлення волі.

ДЕЩО З ПРИВОДУ

ПІСНЯ — ЦЕ ТЕЖ ЗБРОЯ БІЙЦЯ

Пригадую презентацію газетою «Народна армія» книги «Вклоняємось доземно українському солдату». Тоді на ній пролунала пісня Світлани Тарабарової «Повертайся живим». Я бачив, як під час її виконання на очах бійців бриніли сльози. Всі вони побували на передовій і заліковували рани у столичному військовому госпіталі. Потім я поцікавився, чому на них таке велике враження справила ця пісня. Ось що з цього приводу сказав учасник бойових дій на Донбасі, заступник командира роти спеціального призначення капітан Петро П.: «Свого часу я закінчив факультет культпросвітроботи Львівського політичного училища, обіймав посаду начальника Будинку офіцерів, займався пропагандою патріотичної пісні серед військовослужбовців. Отже, добре знаю, що вона для бійця на війні — не менш важлива за зброю. Вона зміцнює бойовий дух, незримими душевними струнами поєднує з рідним домом, матір'ю, коханою дівчиною. Ось чому ця пісня і особливо слова: «Чуєш, любий, як серце кричить?! Я стою на колінах, благаю: повертайся живим… Вертайся живим…» для мене там, у бою, на передовій, були як оберіг, як реквієм по батькові, командиру вертолітної ескадрильї, який не повернувся з війни в Афганістані. Я б цю пісню порівняв з кращими з тих, які співали в роки Великої Вітчизняної війни наші діди, батьки. Зокрема, такими, як «Темна ніч», «Вогник», «У землянці…»

Цілком згоден з думкою цього учасника бойових дій на Донбасі. Тим паче, що цей край займає особливе місце в моєму житті. В шахтарському селищі Ірміне я народився, звідси відбув на війну мій батько. Якось він розповів історію про те, як потрапив до мінометної батареї стрілецького полку. В госпіталі, де він лікувався від поранення, бійців вишукували на площі. «Покупець» — представник стрілецького полку — звернувся до них: «Є серед вас гармоністи?» Батько зробив крок уперед. Ще напередодні війни його як ударника праці (а працював він на одній шахті з Олексієм Стахановим) преміювали гармошкою, на якій він навчився непогано грати. У рідкісні хвилини затишшя між боями зігрівав душі і серця мінометників веселими мелодіями гопака, ліричними піснями. Найчастіше бійці просили виконати «Вогник», яка на той час стала популярною на фронті.

Своєрідним сучасним таким «Вогником» стала для багатьох учасників антитерористичної операції пісня Світлани Тарабарової «Повертайся живим». Гадаю, що за цією першою піснею-ластівкою, адресованою учасникам антитерористичної операції, з'являться нові. Поштовх на думку з цього приводу заслуженого артиста України Євгена Нищука. Саме він під час Революції гідності виконанням народної пісні «Пливе кача» проводжав у безсмертя Героїв Небесної сотні. Потім вона стала піснею-реквієм по загиблих захисниках України. Євген Нищук ініціював програму «Взаєморозуміння», яка передбачає залучення українських митців до об'єднання суспільства за допомогою культурних заходів. Зараз на стадії втілення понад 20 проектів. Серед них «Митці на передовій», «Підтримай своїх», «Сила духу», «Народна філармонія» тощо.

Якщо «Священну війну» називають музичним гімном всієї Великої Вітчизняної, то «Пісню про Дніпро» — символом оборони і визволення України. Написав її поет Євген Долматовський. Восени 1941 року він потрапив у оточення. Вириваючись з його кільця, переплив на лівий берег Дніпра. В одному з сіл висушив одяг, почув, як місцеві жителі в розмовах із болем і сумом повторювали: «Ой, Дніпро, ой, Дніпро..!» Поету запам'ятались ці слова їхньої туги. З ними пробивався до лінії фронту. Потрапивши до своїх, познайомився з композитором Михайлом Фрадкіним, розповів, як болить серце від того, що ворог п'є дніпровську воду. Цей настрій передався і композитору. За два дні вони написали пісню. А першими її слухачами стали понад тисячу військовослужбовців, яких зібрали на цій ділянці фронту для перевірки після виходу з оточення наших військ. Із репродукторів автомобільного фургона пролунали слова, що заглушали канонаду бою і були чутні на великій відстані: «Як весняний Дніпро, ворогів змете наша армія, наш народ…» Пісню виконали тричі. Про те, як її зустріли, розповів один із слухачів на тому концерті на березі Дніпра Іван Багрянців: «Ця пісня надихнула нас на подвиги. Наша дивізія відзначилась в боях за Дніпро, отримала почесну назву «Дніпровська».

«ЧУЄШ, ЛЮБИЙ, ЯК СЕРЦЕ КРИЧИТЬ?! Я СТОЮ НА КОЛІНАХ, БЛАГАЮ: ПОВЕРТАЙСЯ ЖИВИМ… ВЕРТАЙСЯ ЖИВИМ…»

Велика Вітчизняна війна за кількістю пісень, присвячених захисникам рідної землі, не знає аналогів у історії всіх воєн за час існування цивілізації. Патріотичні й камерні, суворі та ліричні, сповнені туги і оптимізму, щемливі до сліз і жартівливі — всі вони стали своєрідним пісенним літописом Великої Вітчизняної. Опалені її вогняним подихом, вони живуть в серцях і душах не лише ветеранів, а стали духовним заповітом сьогоднішнім захисникам України. Живуть також у народній пам'яті пісенні твори про героїв козацької доби, українських січових стрільців, вояків УПА. Розмірковуючи над довгим життям цих та інших військово-патріотичних пісень, можна стверджувати: лише справедлива війна надихає на створення високих за змістом, душевних за мелодійною красою пісень для захисників Вітчизни. А от у фашистських загарбників, як розповідають ветерани війни, таких творів майже не було. Бо які ж високі мотиви можуть бути в загарбників. Закономірність такого закону можна простежити й сьогодні. Наш північний сусід, ступивши в окупаційних чоботах на українську землю, робить неправедну справу. Тому навряд вона надихатиме на створення пісень високого патріотичного звучання.

Пісня завжди була душею народу. Вона була сповнена всього, чим живе людина, — любові до рідної землі, батьків, коханої, сподівання на щастя, світле майбутнє. Але коли свободі України почав загрожувати чужинець, ступив важким чоботом загарбника на її територію, то наша пісня теж стає бійцем, захисником!

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

О БОЖЕ! ЗУПИНИ ЦЕЙ СМЕРТНИЙ БІЙ!

Людмила Гуцалюк народилася на Житомирщині в сім'ї сільських учителів. З дитинства мріяла займатися журналістикою, але доля спрямувала її життя іншим шляхом. Вона стала фінансистом. І, мабуть, непоганим, оскільки її фахова діяльність оцінена почесним званням «Заслужений економіст України».

Утім давня мрія Людмили Петрівни не залишилася нереалізованою — її праці з економіки, яскраві нариси, оригінальні замальовки регулярно друкувалися на шпальтах газет і журналів. У 2000 році Людмилу Петрівну прийняли до лав Національної спілки журналістів України.

Понад десять років тому в пресі почали з'являтися поетичні рядки Людмили Петрівни Гуцалюк. Але досі є й такі, які вона наразі не виносила на суд читачів. Не було нагоди. Адже тематика цих творів — патріотизм, захист Батьківщини, служба в армії… Втім сьогодні, в непростий для нашої країни час, жінка-поет, патріот виявляє свою громадянську позицію, даруючи читачам свої вірші.

— Людмило Петрівно, що надихає вас на творчість, є підґрунтям для написання віршів на військову тематику?

— Сьогодні залишатися осторонь боротьби свого народу за свободу нашої країни я просто не можу. З низки причин я не змогла стати до лав учасників АТО чи активно підключитись до волонтерської діяльності. Так склалося, що писати вірші — це єдине, що я реально можу робити для підтримки патріотів України. І тому я постійно закликаю всіх українців до єднання навколо захисту нашої незалежності. До того ж, чесно кажучи, мої вірші пишуться нібито самі собою, як реакція на певні події чи враження. У мене не буває ніяких так званих «поетичних мук». Але невимовний тягар мук душевних вимагає викласти почуття на папері віршованим словом. І пишу я так само, як відчуваю, — жодного спеціально відшліфованого чи «пригладженого» рядка. Все в моїх віршах таке, як склалося — може, недосконале, але щире!

— Ми вже звикли, що захисників донецького аеропорту називають «кіборгами». У вірші «Ми — сини Вкраїни» також згадується ця назва. Мабуть, вірш виник із гордості за наших героїв?

— Частково — так. Але здебільшого вірш народився із здивування та захоплення.

…Якось до Києва на ротацію приїхав племінник мого чоловіка — один із тих «кіборгів». Скільки всього ми наслухались раніше про цих незламних хлопців! А тут — невисокий, худорлявий, звичайний собі юнак. І тільки очі — старечі, втомлені. Та ще — крики вночі, спроби зірватися та поринути в атаку, покликати побратимів, які відійшли у вічність… І впевненість у тому, що швидко повернеться туди, де вирішується доля країни.

— А щодо вірша «Братам у Росію» Це вже інша тема?

— Так. І дуже болюча. Порушило її спілкування з ріднею, що проживає в Російській Федерації. От жили собі раніше люди в українському селі, закінчували українські школи, навчались в українських вишах. А тоді за всесоюзним розподілом потрапили на роботу в Росію. За 40–50 років і дітей своїх вже там одружили. І вже, бач, навіть у відпустку в рідну колись Україну не наважуються їхати: «Нам треба все це ретельно обдумати».

А може вірять, що всі тут «бандерівці» та «фашисти»? Почули б їхні батьки та діди про таке… Навряд чи раділи б тому, що внуки їх можуть стати яничарами… Але ж перед Богом ми всі — українці. Настане час, коли потрібно буде відповідати на запитання, де ти був у важкий для Батьківщини час. А там паспорт із російським громадянством не покажеш…

— Складається враження, що ваш вірш «Після війни» — це намагання спрогнозувати подальший розвиток подій на Сході України. Чи не так?

— Схоже на те, але поштовхом до його написання послужив приїзд із «сектору» племінниці-офіцера на курси підвищення кваліфікації військових психологів.

Приїхала вона на три дні, а до нас забігла лише на годинку разом із колегою. Невиспані, стомлені, нервові. Час від часу дівчата вибігали телефонувати з «мобілки»: вже понад добу не виходили на зв'язок хлопці з їхньої військової частини. Однак потім вони «озброїлись» плойкою та феном і за кілька хвилин були готові їхати на пункт збору — усміхнені, виструнчені, красиві. Одним словом — справжні психологи. До того ж абсолютно впевнені, що незабаром війна скінчиться: «і на туфлі модельні свої поміняю я «берці».

— Скажіть-но по секрету: а вірш «Після відвідування військкомату» написано про когось конкретного? Чи це лише роздуми узагальненого характеру?

— До військкомату мій чоловік пішов ще влітку. Повернувся знічений, розгублений. Сказали — непотрібний. Вік уже не той. А як же досвід, вміння, багаторічна служба? Чи молодих новобранців мають навчати лише на десять-п'ятнадцять років старші за них, але ще також недостатньо досвідчені офіцери?

До речі, поряд із величезною кількістю патріотів, які добровільно йдуть на фронт, Інтернет нині переповнений різного роду посібниками та порадами, як нібито «законно» ухилитися від мобілізації. Але чи «відкупитися» від Батьківщини, не означає — зрадити її?

Я все життя пишалася тим, що мій батько — ветеран Великої Вітчизняної війни. Ордени та медалі батька — найдорожча реліквія нашої сім'ї. Інвалід війни І групи, він все життя працював, прищеплюючи молоді любов до рідного краю. Рік тому його не стало. Уявляю, як боляче йому було б чути про те, що за гроші можна «відкосити» від призову!..

Але я вірю, що, крім власної совісті, відповідальності перед майбутніми поколіннями українців і передусім — перед власними дітьми, є ще суд Божий. Від нього ані грішми, ані «липовими» довідками не відкупитися.

Спілкувався
Володимир КОРНІЯКА,
«Народна армія»

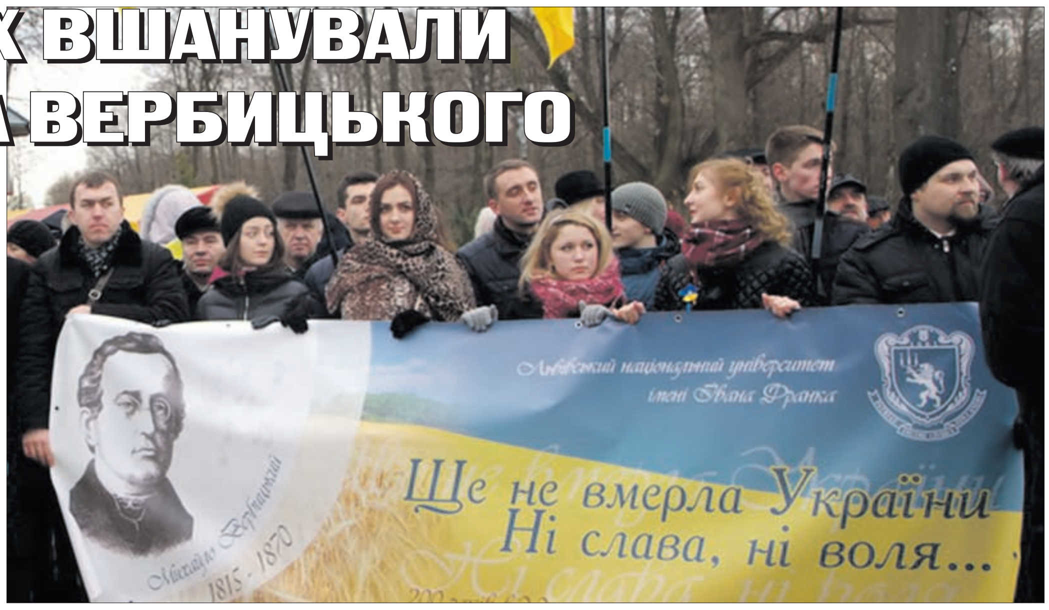
БРАТАМ В РОСІЮ

Доля наша складна:
Що чекає в житті — невідомо,
І для вас чужина
Із роками зробилася «домом».
Був колись спільний дім.
І простори широкі — єдині.
Ви в Росії тепер,
Ну а ми живемо в Україні.
Нині ваші сини
Вже за паспортом всі — росіяни.
Чи ж щасливі вони?
Бо ви там — тільки заробітчани.
Де коріння у них?
Де бабуся, дідусь, де родина?
Чи соромляться нині,
Що їхня земля — Україна?
Пам'ятаєте, як
Тиха річка в отавах хлюпоче?
Як шумить очерет,
Як латаття примружує очі?
Як ваш тато колись
Вам приносив «від зайця» гостинці?
Як йде прати на низ
Ваша мама в біленькій хустинці?
Ще старий журавель
Над колодязем мріє злетіти.
Ще додому дітей
Кличе горлиця: «Діти, де діти?!»
Діти ті у вогні
Від «братів» боронять рідну хату,
Ну а ви — в чужині
Вже забули і матір, і тата.
Вам московський указ
Сипле люту брехню без упину.
Приїздіть, хоч на час,
Щоб побачить свою Україну.
Повертайтесь, брати,
Перед Богом ми всі — українці.
Кусень правди смачніше,
Ніж хліб чужини наодинці.
Повертайтесь, брати,
За кордоном Вітчизни немає.
Киньте дальні світи,
Бо вас мати-Вкраїна чекає.

Народна АРМІЯ
14 березня 2015 року

ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ТРАДИЦІЙ

У МЛИНАХ ВШАНУВАЛИ МИХАЙЛА ВЕРБИЦЬКОГО

Військовий оркестр Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного взяв участь у заходах, присвячених 200-річчю від дня народження Михайла Вербицького та 150-й річниці першого публічного виконання Державного Гімну України.

Відбувалося все на місці останнього спочинку композитора у селищі Млини, Республіка Польща. Після панахиди учасники заходу поклали квіти до могили українського діяча.

Військовий оркестр Академії виконав Державний Гімн України та український марш, його майстерність була високо оцінена гучними оплесками учасників та гостей урочистостей.

За словами керівника української делегації — начальника кафедри музичного мистецтва Академії полковника Олега Гормана, доцільність проведення такого заходу зумовлена стратегічною важливістю відносин України та Польщі, його військово-патріотичною спрямованістю на збереження національних традицій та зміцнення морального духу військовослужбовців.

Андрій ПІДЛІСНИЙ, капітан

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Наталя КАЛИНОВСЬКА, Львів

Про мир і про війну

Коли над морем сяє сонце дивовижним світом,
Гарнішого пейзажу не знайти!
Так хочеться, щоб в дні такі народжувались діти,
А в Україні не було війни!

Я згадую гірське чудове узбережжя Криму
Й п'янкий, духмяний аромат сосни…
Тоді в країні люди всі жили щасливо
Тому, що не було війни.

Дніпро велично і спокійно плескав свої води
Вздовж живописних любих серцю берегів…
Тепер сумує він, що доля нашого народу
Чекати і молитися за всіх своїх бійців.

Прошу у Господа я щастя, ласки й благодаті
Для нашої країни назавжди.
Прошу, щоб не страждала жодна жінка й мати,
Прошу, щоб в Україні не було війни!

ПЕРЛИНИ МУДРОСТІ

Та ніде той не дійде, хто не знає цілі.
Іван ФРАНКО

***

Геройство мусить мати нагороду, се і Боги, і люди признають.
Леся УКРАЇНКА

ЗУСТРІЧАЙ СИНІВ, БАТЬКІВЩИНО!

ЖИТОМИР–ДОНБАС–ЖИТОМИР...

У Житомирі родичі, друзі та городяни з квітами, повітряними кульками, плакатами і прапорами зустрічали «крилатих піхотинців» 95-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України, котрі повернулися із зони АТО. Втомлені, але щасливі — на всіх обличчях усмішки. І на всіх одне бажання — міцно обійняти своїх близьких і рідних, відпочити, залікувати душевні рани.

Лариса Равриш з маленьким синочком із с. Великі Деревичі Любарського району зустріла свого чоловіка Миколу, який виконував завдання й у донецькому аеропорту, і в Пісках. Розповідає, що коли Микола приїжджав у відпустку, залишив вдома прапор ВДВ, що завжди був з ним. Наказав берегти його для нащадків.

— Війна змінила всіх — і командирів, і солдатів, — зазначив офіцер за позивним «Купол».

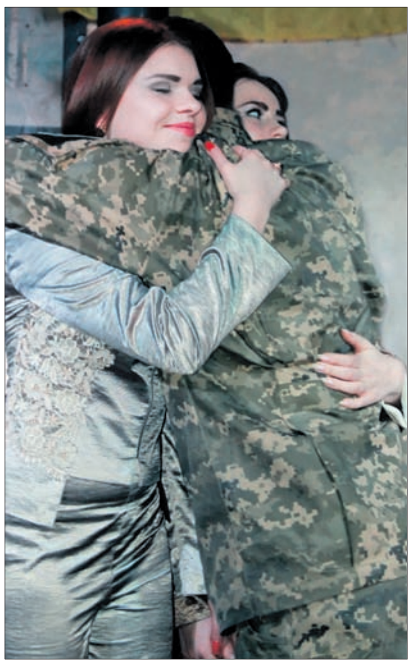
Його батальйон з квітня минулого року брав участь у багатьох бойових операціях. За його словами, певна частина особового складу буде демобілізована, потім буде доукомплектування, бойове злагодження — і оновлені підрозділи знову стануть на оборону України.

Руслан ЛІННИК, Житомир

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

МУЗИЧНА ІМПРЕЗА... У КАВ'ЯРНІ

—Це найменше, що ми можемо зробити для наших захисників. Адже гарний настрій їм зараз потрібний не менше, аніж сучасна зброя та хороше екіпірування, — сказав на початку вечора української пісні на знак подяки воїнам АТО його організатор — співак Сергій Котовський.

Двогодинна музична імпреза для учасників АТО відбувається у Львові вже вдруге. Місцем проведення музичного вечора стала одна із популярних кав'ярень міста.

— Ми свідомо вирішили не збирати бійців десь у концертному залі, бо хотіли зробити свято більш родинним, нівелювати відстань між артистами і публікою, — розповів Сергій Котовський. — Дуже втішно, що львівські ресторатори охоче відгукнулись і пристали на нашу пропозицію. До того ж від себе вони підготували ще й невеличкі подарунки кожному захиснику України.

У залі того вечора зібралося чимало солдатів та офіцерів, які брали участь у боях з російсько-терористичними бандами на Донбасі.

А на сцені, окрім Сергія Котовського, виступало чимало відомих в Україні артистів. Етногурт «Леля» — дівоче тріо, яке виконує пісні у стилі «фолк». Погуморили та посміялись бійці разом із артистами гумор-кабаре «Вечір колег». Патріотичні пісні виконував відомий бард Олександр Шевченко. Поринути у світ якісного українського року запропонувала воїнам Наталка Самсоненко. Вона, до речі, окрім музичних виступів для військових, вже упродовж восьми місяців є волонтером у військовому госпіталі. Допомагає пораненим стати на ноги, збирає кошти на протезування.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ, Львів

МИТЦІ — БІЙЦЯМ АТО

ЛІКИ ДЛЯ ДУШІ

Для воїнів АТО, які проходять лікування у Дніпропетровському військовому госпіталі, проведено творчий вечір за участю акторів Національного академічного драматичного театру ім. Франка, лауреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка. Підтримати воїнів приїхали народні артисти України Анатолій Хостікоєв та Наталія Сумська, а також заслужені артисти України Анатолій Гнатюк та Олексій Паламаренко.

Відомі українські актори читали твори Тараса Шевченка, разом із залом співали популярні українські пісні, розповідали бійцям курйози зі сценічного життя, читали гумористичні твори, ділилися творчими планами.

Як зазначив народний артист України Анатолій Хостікоєв, виступати перед цими хлопцями є великою честю для кожного з артистів: «Це саме ті люди, які тримають над нами небо, за що їм низький уклін».

По завершенні мистецького заходу його організатор та засновник Фонду «Рідна країна» Микола Томенко передав госпіталю ліки. Також вручив воїнам спеціальні видання, зокрема, так звані військові «Кобзарі» та іншу літературу.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ, Дніпропетровськ

ДОПОМОГА ВІЙСЬКУ

«КОТИГОРОШКО» ДЛЯ ВДВ

У Трускавці, що на Львівщині, учні однієї з середніх загальноосвітніх шкіл теж дбають про військо. Нещодавно вони подарували десантникам автомобіль. Протягом двох місяців вони зібрали певну частину коштів на потужний позашляховик, а решту додали небайдужі городяни.

Аби машина не підвела в зоні АТО, було проведене її технічне обслуговування та підготовка.

Передавали автомобіль урочисто в школі. Перед цим діти всіх класів самостійно розфарбували позашляховик у «камуфляж». Машину назвали «Котигорошко», адже це український герой, який перемагає всіх ворогів. Приймати авто приїхав учасник АТО, захисник донецького аеропорту майор Віталій Мульський. До речі, офіцер — випускник цього загальноосвітнього навчального закладу. За його словами, тут навіть за радянських часів виховували українських патріотів. Саме це і вплинуло на вибір професії. Десантник був гордим за свою школу та юне покоління. Він висловив упевненість, що з такою підтримкою українське військо обов'язково переможе.

Інф. «НА»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40262

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Ігор ПАРУБСЬКИЙ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та рекламі несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.